

Proposta
de resolució

Ara Toca Catalunya

15è Congrés

Partit dels Socialistes
de Catalunya (PSC-PSOE)

PSC/♥

Catalunya necessita que les coses passin. Però les coses no passen per casualitat. Normalment són fruit de decisions que prenem, o no. La Catalunya d'avui no és una excepció. Més de 10 anys de decisions equivocades, forces malgastades i projectes irreals han fet que avui Catalunya se situï a la cua en sectors estratègics.

La situació de l'educació a Catalunya és fruit de les retallades, la manca de model i la incapacitat d'impulsar el gran acord de país que necessitem.

La situació de la sequera és el resultat de més de 10 anys d'invertir zero euros en les infraestructures planificades l'any 2010 i que avui encara resten pendents.

La situació de Catalunya pel que fa a les energies renovables és la mateixa que l'any 2011, perquè en tots aquests anys, els successius governs catalans no han fet res. Mentre Espanya duplicava la potència instal·lada de renovables, Catalunya ha sumat zero megawatts.

La situació preocupant de les infraestructures estratègiques, com l'aeroport, les connexions viàries i altres és fruit de la incapacitat d'assumir els costos de prendre decisions que no sempre són populars, però sí necessàries.

I podríem fer una llarga llista de qüestions pendents, que els governs de Mas, Puigdemont, Torra i Aragonès no han sabut o no han volgut afrontar. I que estan en la nostra preocupació, com l'accés a l'habitatge o la seguretat.

El procés independentista va ser, en part, una coartada per evitar afrontar totes aquestes necessitats de cara, negociant, acordant, decidint, planificant i invertint. Mai havíem sentit parlar tant de la voluntat de decidir dels catalans i catalanes, mentre a l'hora de la veritat, el seu govern decidia no decidir sobre els principals temes que afecten la seva qualitat de vida.

Quin sense sentit! El relat ho justificava tot, però del relat no es viu:

- Perquè no es contracten mestres, ni mossos o metges.
- Perquè el relat no construeix dessaladores, ni infraestructures per captar aigua o regenerar-la.
- Perquè el relat no instal·la molins de vent, ni serveix per invertir en investigació o facilitar la inversió privada en projectes d'energies renovables.
- Perquè el relat no genera prosperitat, no fa créixer l'economia i crea llocs de feina, com vam comprovar.
- Perquè el relat no disminueix les desigualtats i procura una societat més justa i igualitària.
- Perquè el relat no serveix, tampoc, per cohesionar Catalunya, tenint cura del món rural i el sector agrari, no evita la despoblació, no evita que la gent no trobi la qualitat de vida necessària per quedar-se a viure allà on vol.

- Perquè el relat no ha aportat ni un euro més de finançament per a Catalunya, ni una sola competència nova, ni un marc institucional estable, de col·laboració i cogovernança entre les diferents administracions.
- Perquè el relat no serveix per relacionar-se amb els ajuntaments, perquè al món municipal no hi ha lloc per la fantasia, sinó que ha d'afrontar necessitats reals del dia a dia dels seus veïns i veïnes.

Catalunya necessita doncs que per fi les coses passin. I ho necessita ja. El Govern català fa temps que ha perdut el pas i no té clares ni les prioritats, ni la forma de portar-les a terme. La situació de minoria parlamentària ha agreujat la paràlisi i la incapacitat de prendre decisions que ja arrossegaven des del principi del mandat, amb la suma independentista de Junts i ERC.

I és en aquest moment en què la política útil defensada pel Partit dels Socialistes de Catalunya i el nostre primer secretari i candidat a la presidència de la Generalitat, Salvador Illa, pren més sentit que mai. I ha estat decisiva per ajudar el país a afrontar aquests grans reptes. Fins i tot arribant a acords, com el cas dels pressupostos, quan ha calgut. Aquesta és la millor mostra que tenim clares les prioritats. Tenim projecte i tenim equip i estem preparats per liderar Catalunya en un context de canvis molt ràpids i de molta intensitat.

Som conscients de les dificultats, però volem obrir una nova etapa a Catalunya. Una etapa ambiciosa, que generi seguretat i certesa entre els catalans i les catalanes. Una etapa de més prosperitat i justícia social, a imatge del que passa a la resta d'Espanya, on el govern progressista liderat per Pedro Sánchez ha aconseguit allò que molts consideraven impossible. I és que, tot i la crisi de la covid-19 i els efectes de la guerra a Ucraïna, avui els ciutadans i ciutadanes d'Espanya veiem com l'economia creix, es creen llocs de treball, s'amplien els drets i les llibertats i es millora la convivència, especialment, a Catalunya.

Aquesta anàlisi ha fet que el PSC, que sempre ha estat un partit obert al diàleg amb la societat i els diferents sectors que impulsen canvis i transformacions, hagi desenvolupat un procés precongressual, per compartir les nostres reflexions amb els ciutadans i les ciutadanes i escoltar les seves aportacions. Perquè el diàleg és imprescindible per construir la nova majoria social de progrés que ens proposem. Perquè el diàleg és bàsic per construir, entre tots i totes, el nou projecte per Catalunya que ens mereixem.

Un diàleg que ens ha servit per avançar en la definició de la Catalunya que volem:

- Volem una Catalunya líder en energies renovables i descarbonitzada. Una autèntica revolució verda, generadora d'activitat econòmica i socialment justa.
- Volem una Catalunya socialment més justa, on accedir a un habitatge digne no sigui un miracle i on protegim els drets i garantim una vida digna a tothom, amb especial cura de la gent gran i els infants, amb una lluita frontal contra la pobresa infantil.

- Volem una Catalunya que pugui garantir el dret a l'aigua, als pobles i ciutats, però també al camp. Que planifiqui, decideixi i inverteixi en infraestructures i en innovació, per fer front als episodis de sequera.
- Volem una Catalunya cohesionada territorialment, on tothom pugui viure allà on vulgui viure amb els serveis necessaris i de qualitat. Volem la Catalunya dels serveis com a màxim a 30 minuts.
- Volem una Catalunya pròspera, que creï riquesa per poder repartir-la de forma justa, on la reindustrialització sostenible és el principal repte i on l'aposta per la formació de qualitat i la connexió dels pols de coneixement amb la indústria ha de ser el gran objectiu.
- Volem una Catalunya governada amb els ajuntaments, impulsant una cogovernança local de caràcter federal, amb finançament suficient i competències clares i ben definides. Que tingui en compte els municipis per dibuixar el futur del país.

Aquesta és la base de la nostra proposta, conformada per sis resolucions que han sorgit de les reflexions i els debats generats de les jornades precongressuals abans esmentades, on han participat més de 1.500 persones i que vam celebrar a Tarragona, Girona, Lleida, Tortosa, Sabadell i Manresa, sobre Energia, Justícia Social, Dret a l'Aigua, Cohesió Territorial, Prosperitat i Món Local.

Davant la convocatòria electoral del 12 de maig, els i les socialistes refermem el nostre compromís amb governar Catalunya i atendre les prioritats del país després d'una etapa de desgovern i desatenció a les principals necessitats de la ciutadania.

Perquè els catalans i les catalanes no poden esperar més. Perquè el nostre horitzó no pot ser més paràlisi, inacció i incapacitat de governar. Perquè ens mereixem més i millor. I els i les socialistes sabem i podem fer-ho. Fem que les coses passin!

Perquè "Ara Toca Catalunya!"

ARA TOCA ENERGIA TRANSICIÓ ENERGÈTICA. TRANSICIÓ JUSTA

Els éssers humans som capaços d'arribar a grans consecucions quan ens ho proposem i hi ha hagut alguns èxits col·lectius que han deixat constància d'aquesta afirmació al llarg de la història. La lluita de la generació actual serà superar l'escalfament global, revertir-lo per deixar un planeta habitable en les millors condicions per viure-hi i llegar-lo als nostres fills, però també ser capaços de transformar aquest repte en una oportunitat per generar riquesa i per garantir el dret d'accés a l'energia de totes i tots.

Aquest propòsit és també un repte d'indústria verda i de progrés sostenible per a Catalunya. L'objectiu és tan ambiciós, que requerirà innovació i ciència per tenir bons resultats. La tradició industrial de Catalunya i el potencial en investigació i desenvolupament fa que la millora del medi ambient, la resiliència en contra del canvi climàtic, fer entorns millors davant l'escalfament global siguin problemes que necessitin solucions al més aviat possible.

La defensa del medi ambient, entès com la cura i protecció del conjunt de condicions en què s'esdevé l'existència de les persones i de la nostra comunitat, és una prioritat de país absoluta per a Catalunya. Els i les socialistes han insistit en la importància que hi hagi una mateixa idea rigorosa de democràcia que regeixi a tots els països d'Europa. En contra d'això, en canvi, n'hi ha força apocalíptics que combaten la democràcia a Europa i que defensen propostes tel·lúriques, fantasioses i utòpiques, molt productives a la literatura i poc a la política.

La democràcia social a Europa, per dir-ho d'una altra manera, està essent assetjada per enemics interns populistes, que voldrien destruir-la i substituir-la per un altre tipus de règim, que no protegiria ni els drets ni les llibertats de les persones. En aquesta pugna ideològica, que ens ha tocat viure, els populistes han negat que el final de les energies fòssils brutes sigui indispensable, mentre que l'Europa democràtica entoma la descarbonització com el repte més urgent del continent. Les propostes tel·lúriques, fantasioses i utòpiques dels populisme empenyen per tornar a les formes de vida més contaminants.

Existeix un consens científic internacional molt ampli que l'acció humana ha estat la responsable del canvi climàtic i de l'escalfament global; els últims estius han estat els més calorosos de la història de les persones des que tenim registre; perdem 151 milions de tones de gel cada any; els deserts i els estius estan creixent; en alguns llocs del món plou de manera descontrolada i en d'altres, patim sequera i, en tot cas, les energies fòssils s'esgotaran durant aquest segle.

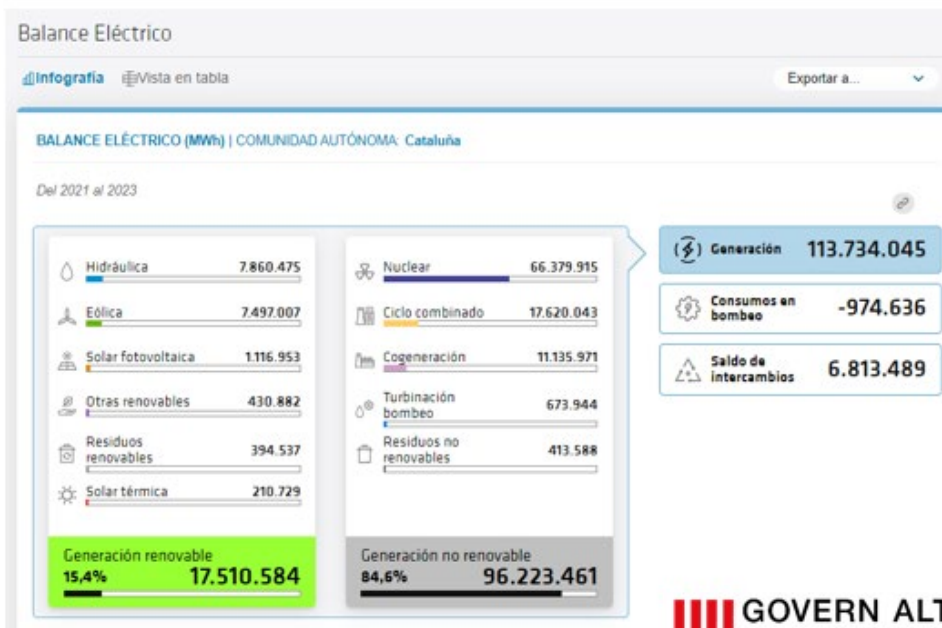
En aquestes circumstàncies, Catalunya hauria hagut de reduir les energies fòssils brutes a una velocitat molt superior i, ara, resulta molt difícil complir amb els compromisos de reducció de CO₂ pel 2030 per tal d'atrapar els objectius compromesos amb Europa. Efectivament, Catalunya ha reduït el 2023 un 5% l'emissió de GEH respecte de l'any anterior, això no obstant, no és suficient. L'electrificació de la nostra economia i la generació d'energia elèctrica amb font renovables ha de contribuir a assolir majors reduccions de CO₂.

PSC 15 ANIVERSARI

Ara
Toca
Energia

En aquests moments Catalunya no té un desplegament d'energies renovables que assegurí assolir els objectius esmentats; Catalunya consumeix un 17,4% de l'electricitat renovable generada a Espanya, però només en produeix un 5,3% del total. I la contribució de les renovables en l'electricitat que es consumeix a Catalunya és només d'un 15% mentre a la resta d'Espanya s'ha arribat a un record històric superant el 50%. Estem doncs encara molt lluny del 75% que les institucions europees han marcat com a objectiu 2030.

GOVERN ALTERNATIU DE CATALUNYA

El Pla de l'Energia i Canvi Climàtic (PECAC, 2012-2020), l'Estratègia Catalana d'Adaptació al Canvi Climàtic (ESCACC, 2013-2020) i el Programa d'Infraestructura Verda dins el marc de l'estratègia de Biodiversitat 2020 han caducat. La majoria dels compromisos de la Llei 16/2017 de canvi climàtic no s'han desplegat: ni l'ESCACC ni la Llei de transició energètica de Catalunya.

La descarbonització de Catalunya exigeix fixar l'objectiu de reducció d'emissions brutes de Gasos d'Efecte Hivernacle (GEH). Això hauria d'implicar que el govern de Catalunya establís el número de MtCO²-eq per tal de reduir i establir els objectius per als sectors de generació elèctrica, residencial, comercial, institucional i indústria. Determinar amb exactitud els GW que Catalunya necessita per tenir sobirania energètica neta i quin desplegament concret necessita el país d'energia fotovoltaica i eòlica, juntament amb un mapa de zones on podem planificar plaques i aerogeneradors, perquè hi ha un equilibri entre eficàcia i respecte al territori natural.

Obrir aquest procés a la participació amb els ajuntaments, entitats, experts, acadèmics i ciutadania. Hi ha un consens majoritari a la societat catalana que el canvi climàtic és una realitat global que, a més, té conseqüències molt greus per al nostre país. Comptant amb aquest consens, és necessari incloure-hi totes les veus amb l'objectiu de tenir i comptar amb seguretat i sobirania energètica. En tot això, hi pot jugar un paper positiu facilitar l'entrada de la ciutadania a

comunitats energètiques, que treballin en la generació i distribució, i que pugui beneficiar-se de guanys en aquest mercat.

Altres mesures que poden contribuir a explicar la importància de les energies renovables a Catalunya són que, si no som capaços de produir-les nosaltres mateixos, haurem de portar-les d'altres territoris per mitjà de línies MAT (de Molt Alta Tensió); també és necessari tenir i fer conèixer un estudi que mostri quin és el cost econòmic, social i mediambiental de no tenir capacitat per crear energies renovables. Les millores tecnològiques d'emmagatzematge, per exemple, podrien significar un estalvi econòmic de milions d'euros anuals. Cal establir, d'una vegada per totes, quin és l'objectiu de reducció de la dependència energètica de Catalunya pel 2030.

Hi ha un consens internacional, cada vegada més gran, a trobar col·laboracions globals per aturar l'escalfament global i, més concretament, Europa ha volgut ser el primer continent descarbonitzat del món i ha associat importants inversions per aconseguir aquesta fita. El Pacte Verd Europeu, els fons plurianuals, el «Fit for 55» o els fons Next Generation són exemples dels esforços fets en aquesta direcció. Europa i Catalunya van ser territoris industrials i està bé que, ara, siguin també pioners de la nova indústria verda tant per responsabilitat històrica, com per oportunitats de progrés per a les classes treballadores.

En definitiva, Catalunya està a la cua de les renovables de tot Europa i l'aportació eòlica i fotovoltaica resulta residual. El repte és colossal. Tanmateix, Catalunya no només té el sol i el vent necessari per produir energies netes, i contribuir a desterrar les brutes; sinó que, a més, disposa d'un llegat sòlid en producció, coneixement, ciència i innovació. Elements imprescindibles per a la revolució verda.

Per fer possible aquesta revolució, el paper dels poders públics serà doncs determinant tant en la planificació com en l'impuls de les inversions necessàries. Alhora, l'agilització dels tràmits burocràtics esdevindrà un element clau perquè el sector privat inverteixi a Catalunya. I per a aquesta imprescindible col·laboració publicoprivada cal un govern que governi, un govern capaç de prendre decisions.

Però els i les socialistes volem que la revolució verda sigui socialment justa. I creiem que es donen les condicions per aconseguir-ho. La generació d'una nova economia verda, que generarà riquesa i llocs de treball; la no dependència energètica de tercers que sovint utilitzen l'energia com un element de pressió al taulell de la complexa geopolítica i la possibilitat certa de generar energia a preus més assequibles, perquè tenim els recursos materials per fer-ho, són la base per garantir que la transició energètica es converteixi en una oportunitat de riquesa que arribi a tothom i que el dret d'accés a l'energia per a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya sigui una realitat. Aquesta serà la pedra angular del nostre projecte polític: aconseguir una transició energètica real i justa.

Per tot això, el Partit dels Socialistes de Catalunya es compromet a:

- **Lluitar contra el populisme climàtic i els seus efectes.** Tant el populisme negacionista, com el populisme catastrofista. El negacionisme és l'absència de futur i el catastrofisme és la paràlisi per combatre el canvi climàtic.
- **Impulsar l'objectiu de la plena descarbonització de Catalunya.** No volem una Catalunya baixa en carboni, volem una Catalunya descarbonitzada, que no és el mateix, mantenint els objectius fixats per la Unió Europea pel 2030.
- Fixar els objectius de reducció d'emissions brutes, establint les fites a assolir per cada sector de generació elèctrica i determinant amb exactitud el GW que necessita Catalunya per exercir la sobirania energètica neta, **planificant el desplegament de les energies renovables amb equilibri i respecte al territori**, amb la participació d'ajuntaments, entitats, experts i ciutadania en general.
- **Fer que Catalunya deixi d'estar a la cua de les renovables de tot Europa**, facilitant les inversions i agilitzant els tràmits administratius perquè qui vulgui invertir en energia neta, pugui fer-ho, impulsant la col·laboració públicoprivada. La transició energètica serà una prioritat real del govern de Catalunya.

ARA TOCA JUSTÍCIA SOCIAL

La justícia social constitueix un dels pilars fonamentals dels valors socialistes, ja que representa el nostre compromís amb la igualtat, la solidaritat i la dignitat humana. A través de polítiques i accions que promouen la igualtat d'oportunitats, la redistribució i predistribució de la riquesa i la solidaritat entre els membres de la societat, el socialisme busca construir un món més just i equitatiu per a tothom. Implica garantir que totes les persones tinguin accés als drets, recursos i oportunitats necessaris per portar una vida digna i plena i promoure la igualtat d'accés a l'educació, la salut, l'ocupació digna, i a un habitatge adequat.

Apostar per la justícia social també implica promoure la solidaritat entre els membres de la societat, fomentant la cooperació i el suport mutu en lloc de la competència i l'individualisme. Això es tradueix en polítiques que garanteixen la protecció social i el benestar col·lectiu, així com la participació activa en la construcció d'una societat més justa i solidària, que reconeix la dignitat inherent de totes les persones i busca protegir els seus drets humans bàsics, inclòs el dret a un treball digne, a una remuneració justa, a la seguretat social, a la llibertat d'expressió i a la participació en la vida política i social.

Partint d'aquesta base és com els i les socialistes volem abordar els desafiaments en l'àmbit de la política social que Catalunya enfrontarà durant la pròxima dècada i que requeriran una atenció prioritària i estratègica. Els principals d'aquests desafiaments seran:

Envel·liment de la població: Catalunya, igual que altres regions d'Espanya i d'Europa, experimenta un procés d'envelliment de la població. Això planteja desafiaments en termes d'atenció a la salut, cura a llarg termini, pensions i programes de suport per a la gent gran. S'incrementarà la població de més edat, que majoritàriament viuran la seva vellesa amb bones condicions de salut, participant de forma activa i contribuint al desenvolupament social, econòmic i cultural, però també requeriran atenció social i sanitària quan es produeixi el deteriorament del seu estat de salut. Els i les socialistes, conscients d'aquesta realitat, hem impulsat la primera Proposició de Llei de la gent gran a Catalunya, amb l'objectiu de consolidar i incrementar els seus drets.

Desigualtat socioeconòmica: Tot i ser una regió pròspera, Catalunya també enfronta desigualtats significatives en termes d'ingressos, accés a l'habitatge, educació i oportunitats laborals. Abordar aquestes disparitats socioeconòmiques requerirà polítiques que promoguin la inclusió social i la igualtat d'oportunitats. Les més destacades dels darrers anys han vingut de la mà del govern d'Espanya, amb els ERTO, l'increment del Salari Mínim Interprofessional i les pensions amb l'IPC, i la posada en marxa de l'Ingrés Mínim Vital. A Catalunya necessitem obrir una nova etapa en les polítiques socials, que reverteixi deu anys de paràlisi i desinversió. Cal ser proactius en fer que les polítiques de garantia de rendes arribin a la població que la necessita, mitjançant una racionalització i millora de l'eficàcia de les prestacions socials i una reducció de la burocràcia innecessària, que elimini la barrera entre la ciutadania i l'administració, apostant per una tecnificació dels procediments.

En aquest àmbit, la pobresa infantil necessita especial atenció. El 28,6% dels infants a Catalunya estan en risc de pobresa, amb un alt perill de cronificació, i és del tot urgent articular un pla d'acció que vinculi diversos departaments del Govern de la Generalitat i el conjunt del Tercer Sector Social del país.

Desafiaments en el mercat laboral: L'evolució cap a una economia més digitalitzada i globalitzada planteja desafiaments en termes d'ocupació, especialment per als joves i persones amb discapacitat. Serà crucial desenvolupar polítiques que fomentin l'ocupabilitat, la formació professional i la conciliació laboral, així com avançar en l'impuls de l'economia social a Catalunya, més moderna, competitiva i capaç de vincular la viabilitat dels projectes empresarials i el compromís social amb el conjunt de la societat catalana.

Governança del sistema social: El combat contra les desigualtats i per la garantia de drets de tota la població necessita una administració moderna i eficaç, que compti amb les administracions locals en el disseny de les polítiques i asseguri el seu finançament, i que tingui interlocució continuada amb les entitats del Tercer Sector i les empreses mercantils de l'àmbit social. El sector social necessita incrementar notablement els seus recursos per fer front als reptes del present i del futur. Recursos per a nous models, nous serveis, però també per dignificar les condicions laborals dels treballadors i treballadores del sector social: un element indispensable per a la coordinació real dels sistemes social i sanitari que esdevindrà també un dels reptes dels pròxims anys.

Transició ecològica justa: La lluita contra el canvi climàtic i la promoció d'un desenvolupament sostenible requeriran mesures en diversos àmbits, inclosa la mobilitat, la gestió de residus, l'eficiència energètica i la protecció del medi ambient. Però cal anar amb compte també en el fet que la necessària transició ecològica cap a models més sostenibles no impliqui un accés desigual a béns i serveis que incrementin o generin noves desigualtats.

Accés a l'habitatge: L'escalada dels preus de l'habitatge ha generat dificultats d'accés per a moltes persones, especialment per als joves i les famílies de baixos ingressos. Caldrà implementar polítiques que promoguin l'habitatge assequible i el seu accés igualitari, incrementant el parc d'habitatge social, de compra i lloguer, per tal de competir amb els preus del mercat privat, tal com succeeix a altres països europeus, a més d'enfortir les ajudes socials que permetin conservar l'habitatge habitual i evitin enviar persones i famílies a situacions de possible exclusió.

En resum, des d'una perspectiva socialista, les polítiques socials en els pròxims anys han d'estar orientades a construir una societat més igualitària, solidària i democràtica, on es garanteixin els drets socials bàsics per a tota la ciutadania i es promogui el benestar comú per sobre dels interessos particulars.

És per això que les i els socialistes de Catalunya ens comprometem a:

- Impulsar polítiques públiques adreçades a consolidar i incrementar els drets de la gent gran a Catalunya, perquè puguin viure aquesta etapa de la vida en plenitud.

- Implementar polítiques que promoguin la inclusió social i la igualtat d'oportunitats per afrontar la desigualtat de rendes, que té conseqüències com la dificultat a l'accés a l'habitatge, l'educació i les oportunitats laborals.
- Revertir la tendència dels darrers anys, obrint una nova etapa en les polítiques socials que ens allunyi de la paràlisi, la ineficiència, l'excés de burocràcia i la desinversió. Més recursos, ben gestionats, millor coordinats, i menys barreres burocràtiques.
- Posar la lluita contra la pobresa infantil al bell mig de les nostres prioritats. Perquè un infant pobre té el doble de possibilitats de ser un adult pobre. I, per tant, és una política de prevenció de la cronificació de les desigualtats.
- Impulsar mesures per aconseguir un mercat de treball inclusiu, que ofereixi oportunitats especialment a joves i a persones amb discapacitat.
- Apostar per l'economia social a Catalunya, com a vector de desenvolupament més moderna, més competitiva i doblement sostenible: econòmicament i socialment.
- Convertir les administracions locals en protagonistes del disseny de les polítiques socials a Catalunya, de manera que es garanteixi el finançament suficient i en col·laboració, també, amb les entitats del Tercer Sector. Més recursos per a noves polítiques i serveis, però també per dignificar les condicions de les treballadores i els treballadors del sector social.
- Garantir que la transició ecològica cap a models més sostenibles no generi una nova desigualtat en l'accés a béns i serveis.
- Impulsar una política pública d'habitatge que, partint de l'aplicació de la Llei 12/2023 pel dret a l'habitatge, garanteixi realment el dret d'accés a un habitatge digne. Aprovarem un Pla Territorial Sectorial de l'Habitatge, que sigui el full de ruta a vint anys vista i que identifiqui les necessitats sobre les quals cal actuar. A més, cal establir el marc regulador de l'habitatge a Catalunya, per generar seguretat tant als propietaris com als demandants d'habitatge.
- Treballar per posar a disposició de les ciutadanes i ciutadans un nombre suficient de nous habitatges de lloguer accessible, entre nova construcció i transformació d'habitatges que avui no es dediquen a aquest objecte. Al mateix temps, revisarem la figura de l'habitatge protegit de venda, perquè compleixi la seva funció.
- Incentivar el lloguer amb ajuts i bonificacions adreçades als propietaris particulars que posin pisos a disposició. Limitar els preus no és suficient, cal incentivar els propietaris. Impulsar, específicament, ajudes pels i les joves, per afavorir l'accés a un habitatge digne i, per tant, la seva emancipació.
- Incrementar la compra d'habitatges i edificis per part dels ajuntaments, mitjançant el tanteig i retracte, per incrementar el parc públic d'habitatges. Posar a disposició més sòl públic per construir-hi habitatge de lloguer i habitatge dotacional, mobilitzant tot el sòl de reserva que hi ha a Catalunya.

ARA TOCA UNA ALTRA CARA DEL CANVI CLIMÀTIC: LA SEQUERA I ELS REPTES DEL SECTOR AGRARI

El dret a l'aigua

Fa dècades que diferents organismes internacionals ens adverteixen sobre els efectes del canvi climàtic en l'augment de la temperatura i en la disminució de la pluviometria a escala global, amb especial afectació a la conca mediterrània.

El 2019 l'ACA ja va advertir d'una possible disminució de la pluviometria de fins a un 30% que podria afectar les conques internes de competència exclusiva del Govern de la Generalitat. Posteriorment, el maig de 2021, el Servei Meteorològic de Catalunya va alertar sobre el possible inici d'un període de sequera similar al de 2008.

Avui vivim una situació complexa i greu a Catalunya amb l'entrada en emergència del Sistema Ter Llobregat, amb afectacions socials, ambientals i econòmiques que poden ser devastadores per a alguns sectors com el primari i l'agroalimentari i molt greus per al teixit econòmic en general.

Arribats a aquest punt, no podem dir que la situació sigui cap sorpresa perquè lamentablement ja fa temps que sabem que la realitat és que Catalunya no està preparada per a una sequera d'aquestes característiques.

Ara és sense dubte el moment d'estar al costat de les solucions i oferir respostes a la ciutadania, però no podem deixar de dir que el govern de la Generalitat ha perdut de vista durant més de deu anys les prioritats del país i els últims dos anys s'ha dedicat a esperar la pluja quan el que calia era executar les infraestructures hidràuliques ja planificades pels governs progressistes d'abans del *procés* per poder disposar d'aigua (dessalada, regenerada) independentment de la pluviometria. Altres països amb pluviometries menors a les que tenim a Catalunya no pateixen sequeres.

Tal com s'ha constatat amb l'acord amb el Ministeri de Transició Ecològica i el Repte Demogràfic per posar a disposició tot allò que faciliti a Catalunya superar aquesta greu situació (finançament per a les dues dessaladores de Tordera II i Cunit, així com el transport d'aigua dessalada des de Sagunt), la cooperació és el camí. Dit d'una altra manera, prou sancions a ajuntaments i més col·laboració.

Cal que el govern de la Generalitat posi a disposició dels ajuntaments els recursos necessaris per millorar l'eficiència de la xarxa d'aigua en baixa, així com executar de manera immediata les inversions previstes als pressupostos del 2023 (700 milions d'euros proposats pel Grup Parlamentari Socialista) i la Llei 9/2023. Celebrem la notícia d'ampliació de 50 a 120 milions d'euros destinats als ens locals per afrontar tots els projectes presentats a la convocatòria de subvencions de l'ACA per la millora de l'eficàcia de la xarxa en baixa. Però cal continuar amb aquesta col·laboració econòmica i tècnica als ens locals.

Cal també millorar l'estat dels nostres aqüífers, el 75% dels quals estan contaminats, i aportar recursos econòmics que puguin pal·liar els impactes ambientals de la disminució dels cabals ecològics.

L'acció del Govern de Catalunya s'hauria de centrar a promoure l'estalvi d'aigua mitjançant la conscienciació ciutadana i desenvolupant tots els mecanismes que procurin un ús eficient dels recursos hídrics; millorar les infraestructures per aconseguir un bon *stock* d'aigua i fer-ne de noves per incrementar l'ús d'aigua regenerada, aigua del freàtic i aigua dessalada, concebant el sistema hídric com un sistema únic i integral per Catalunya. I fer-ho en combinació amb l'ús d'energies renovables, com una peça clau de la transformació energètica que ens proposem. I això vol dir decidir, planificar i invertir, vol dir liderar.

Per tant, en aquests moments, la clau de la gestió que Catalunya necessita ara és col·laborar i liderar, començant per desplegar una comunicació clara per part del govern a la ciutadania, als ajuntaments i als sectors empresarials més afectats per les restriccions, especialment el sector primari i agroalimentari.

En aquest sentit, les i els socialistes de Catalunya ens comprometem a:

- Afrontar la situació de sequera com una autèntica prioritat de país, col·laborant i posant tot el nostre coneixement i capacitats al servei d'aquesta emergència.
- Treballar en la conscienciació dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya en l'estalvi d'aigua, davant una realitat, les sequeres, que segons indiquen tots els experts, seran més freqüents i més severes.
- Impulsar la col·laboració entre les diferents administracions i la societat per afrontar aquest repte i les seves conseqüències. I també amb les empreses, que poden aportar solucions innovadores, com la de la regeneració, o investigació per aprofitar al màxim tots els recursos hídrics.
- La nostra prioritat serà impulsar l'ús eficient de l'aigua, impulsar les infraestructures prioritàries i urgents de la Llei 9/2023 per un cycle d'aigua resilient de l'aigua a Catalunya, incrementar l'ús d'aigua regenerada, aigua dessalada i aigua del freàtic i concebre el sistema hídric català com un sistema únic i integral.
- Mai més una aturada de les inversions necessàries per garantir el dret a l'aigua dels ciutadanes i les ciutadanes de Catalunya. Més inversions i menys sancions, és el nostre compromís.

El futur del sector agrari a Catalunya. Sequera i altres reptes

Ben segur, un dels principals reptes del sector agrari i del món rural és, també, el canvi climàtic. Un canvi climàtic que comporta l'increment de temperatures, i sequeres persistents que comprometen especialment el reg als cultius. Les previsions climàtiques apunten que aquestes situacions de sequera seran més prolongades i amb menys espai temporal entre elles. Durant les onades de calor, la demanda de l'aigua pel reg pot incrementar-se fins al 25%. Els regadius de

Catalunya, que ocupen prop de 256.000 ha, es caracteritzen per una gran diversitat de sistemes de reg: de superfície, per aspersió i localitzat. Els sistemes de reg per aspersió i de reg localitzat suposen un 31% del total, és a dir, unes 79.000 ha. A les conques internes el consum d'aigua per a usos agrícoles és del 36% i a la Conca Hidrogràfica de l'Ebre un 95%. Les claus són la modernització dels regadius tradicionals, fer un ús eficient de l'aigua en agricultura i introduir canvis en la manera com produïm els nostres aliments perquè no podem continuar fent les coses com fins ara.

La modernització del reg agrari és doncs fonamental per poder continuar produint aliments a casa nostra. Les grans extensions de regadiu a Catalunya són grans productores d'aliments per consum intern i també per a l'exportació, per tant, de creació de prosperitat en les comarques interiors. Però que aquest regadiu encara sigui per inundació, en un percentatge molt important, és insostenible vista la situació de sequera persistent. Per tant, en els pròxims anys a Catalunya s'haurà de prendre com una qüestió estratègica de país la modernització de les àrees de reg que encara ho siguin per inundació, i s'hauran d'acabar de modernitzar aquelles àrees de reg que es troben ara en aquest procés.

D'altra banda, apostar en alguns casos per l'aigua regenerada en entorns agraris propers a zones urbanes també constitueix una opció positiva a tenir en compte.

Però a banda de les actuacions respecte de l'aigua necessària per produir aliments, caldrà posar sobre la taula la necessitat de reconvertir alguns cultius per la impossibilitat de produir-los en determinades zones. Conseqüentment, serà fonamental reforçar la investigació i la recerca de nous cultius i varietats més resistents a la sequera i a les altes temperatures.

La presència de la fauna silvestre ha anat en augment a Catalunya els darrers anys. Determinades espècies (senglar, conill, cabirol, cérvol) s'han convertit en autèntiques plagues per superpoblació, que provoquen greus danys a l'agricultura i la ramaderia (contagi de malalties com la PPA, tuberculosi, o brucel·losi). També poden representar un perill a la mobilitat, provocant greus accidents de trànsit. Cal afrontar aquest greu problema amb visió realista i integral.

De fet, en les últimes dècades l'abandó de terres de conreu i la manca de gestió forestal, han fet avançar les superfícies boscoses en diferents modalitats. Això representa un greu perill en cas d'incendi, ja no tan sols per a les comarques rurals amb més presència de bosc, sinó que també és un perill pel conjunt del país. Per tant, cal implementar una gestió sostenible dels boscos que garanteixi la seva persistència, disminuint el risc d'incendi, i desenvolupar projectes d'ordenació que permetin als propietaris forestals valoritzar els productes que s'obtenen del forest, apostant per nous productes i nous models de producció relacionada amb l'entorn forestal.

De la mateixa manera, no podem continuar perdent terres de conreu. No ens ho podem permetre des del punt de vista de la necessitat de produir aliments de proximitat i de qualitat, ni tampoc des de la necessitat de continuar mantenint i avançant en el "mosaic agroforestal" que representa un mitjà de prevenció efectiu davant dels grans incendis forestals.

Cada vegada hi ha menys incorporació de joves al món agrari i, per tant, el relleu generacional és una de les grans assignatures pendents. Cal fer una diagnosi acurada a través de l'anàlisi de les dades per afrontar aquest repte. I cal posar en valor la pagesia, des d'una visió realista, facilitar l'accés a la terra i als mitjans per poder començar o seguir l'activitat agrària, donar a la producció d'aliments el valor que té, fent-la atractiva com a mitjà de vida, en un entorn amb serveis i connectivitat (física i digital) equiparables a l'entorn urbà, és estratègic si volem un sector agrari i un món rural viu.

D'igual manera, no podem entendre el sector agrari, i l'entorn rural, sense reivindicar un paper més significatiu i just de la dona, especialment en l'àmbit de presa de decisions de les empreses familiars i organitzacions agràries.

Com a país no ens podem permetre ni la pèrdua de talent jove al món agrari, ni la falta del talent, l'empenta i el treball de les dones.

Tot i que entenem que l'activitat agrària (agrícola i ramadera) no és l'única que es desenvolupa a l'entorn rural, no podem pretendre la fixació en el territori rural de la població si no som capaços de garantir una economia agrària competitiva, on la modernització i la innovació en l'agricultura i la ramaderia permetin tant la sostenibilitat econòmica, com la social i ambiental.

La qualitat de vida de qui s'hi dediqui professionalment és clau pel manteniment de l'activitat agrària al món rural, i això no serà possible sense una adequada valoració dels productes agrícoles, amb els preus justos que permetin al sector viure del treball que fa.

En definitiva, el sector agrari i el món rural s'enfronten a reptes molt importants: el relleu generacional amb la incorporació de joves, la presència i corresponsabilitat de les dones, l'accés a la terra, adaptació al canvi climàtic, la recerca i la innovació com a "pal de paller" de la competitivitat i la sostenibilitat econòmica, social i ambiental de l'activitat agrària, inversions importants en infraestructures i modernització del reg, adaptació a les normes ambientals provinents de la UE, simplificació i disminució de l'excessiva burocratització de la gestió de l'activitat agrària i, no menys important, la valoració per part del conjunt de la societat catalana del paper estratègic del sector agrari i del món rural.

Els i les socialistes som conscients de la importància del món rural i del sector agrari a casa nostra, i del que suposa assumir aquests reptes. I també som conscients que les sequeres, cada cop més freqüents i més severes, formen part de l'escenari dibuixat per un canvi climàtic, contra els efectes del qual hem de lluitar globalment, però també localment.

Per això reivindicuem el nostre projecte polític de progrés i avenç social més just pel conjunt de Catalunya, per l'entorn urbà i pel món rural, per pobles i per ciutats, per tota la ciutadania, visqui on visqui. Amb les inversions i els plans necessaris per garantir l'aigua de boca i l'aigua pel reg. Amb plans i propostes que tinguin en compte tot Catalunya. Per això treballarem per avançar cap a una Catalunya més justa socialment, i més equilibrada territorialment.

En aquest sentit, les i els socialistes de Catalunya ens comprometem a:

- Combatre el populisme: el que presenta les polítiques de lluita contra el canvi climàtic com el principal enemic a batre pel sector agrari i el que presenta el sector agrari com el principal enemic de les polítiques per enfrontar el canvi climàtic. Ni l'un ni l'altre. Si se'l té en compte, el nostre camp, és un gran aliat en la lluita contra el canvi climàtic.
- Impulsarem les inversions necessàries per modernitzar el regadiu a Catalunya, com a element bàsic per poder garantir la producció d'aliments a casa nostra. Aquesta és una qüestió estratègica.
- En la mateixa línia, lluitarem de forma decidida contra l'abandó de terres de conreu i la manca de gestió forestal. No podem perdre més terres de conreu si realment volem garantir la producció alimentària a Catalunya. I no podem posar la catifa vermella als incendis forestals, que són un gran perill pel sector agrari i la biodiversitat.
- Reforçarem la investigació per promoure noves varietats més resistents als episodis de sequera i a l'augment de temperatures. Acompanyarem el sector quan calgui fer reconversió de cultius en determinades zones, a conseqüència del canvi climàtic.
- Garantirem serveis suficients i qualitat de vida per aquells i aquelles que visquin al camp i vulguin continuar impulsant el sector agrari. Perquè és la millor garantia perquè no es vegin obligats a marxar. I promourem polítiques públiques que facilitin la incorporació de més joves al sector agrari, com a garantia del relleu generacional.
- Impulsarem polítiques que facilitin la incorporació de les dones als àmbits de presa de decisió del sector, perquè no podem entendre el sector agrari sense les dones.
- Legislatem per garantir una adequada valoració dels productes agrícoles que permetin als professionals del camp viure amb dignitat.
- Farem més visible el sector agrari i la seva importància al conjunt de la ciutadania de Catalunya. Perquè és un sector estratègic i perquè sense el món rural i el sector agrari, Catalunya no té futur.

Ara Toca Una Catalunya Cohesionada Territorialment

PSC 15 CONGRÉS

ARA TOCA UNA CATALUNYA COHESIONADA TERRITORIALMENT, PENSEM I ACTUEM EN EL MÓN RURAL

Catalunya ha arribat als vuit milions d'habitants l'any 2023. El nostre país ha anat guanyant població en els últims anys, però aquest increment de població és irregular des d'una òptica territorial: la població es va concentrant en les grans ciutats i en la línia de la costa, mentre que les comarques interiors i els pobles petits van perdent població. Una tendència a la concentració de la població que no és exclusiva de Catalunya, ni de la resta d'Espanya, és un fet estès arreu del món.

Tot això passa en un context de grans transformacions, on no només existeix un canvi demogràfic, sinó també hem de fer front a altres canvis, com els que provoca l'aposta per la transició ecològica o, per exemple, la revolució digital. Això converteix el repte demogràfic en el repte democràtic, perquè no només ens hi juguem els índex de persones que viuen per quilòmetre quadrat en un territori, sinó que hem de pensar en la qualitat de vida de la gent que hi viu i en l'equitat, perquè no ens podem permetre tenir ciutadans de primera i ciutadans de segona, perquè residir en qualsevol indret del nostre país no ha de significar una pèrdua de drets ni d'oportunitats.

L'equilibri territorial depèn, en bona part, de la gestió demogràfica entesa com un fenomen que sols pot afrontar-se transversalment i potenciant la cohesió territorial com a principi irrenunciable.

En aquest sentit, remuntar els índex de natalitat és bàsic. La baixa natalitat afecta de forma especial el món rural. Les dones han de poder tenir els fills que vulguin, en condicions de seguretat i sense haver de fer renúncies. Renúncies que, al món rural se sumen a la resta de problemàtiques que dificulten la fixació de població, agreujant-ne els desequilibris.

Aquesta irregularitat en el repartiment de la població té efectes respecte a l'economia, als serveis públics, la mobilitat, el consum de recursos, la contaminació, etc.

Cal treballar, doncs, per la generació d'oportunitats arreu del territori: oportunitats laborals, qualitat dels serveis públics, connectivitat adequada, tant física com digital... L'equitat territorial només s'aconseguirà amb l'impuls decidit de polítiques i accions públiques encaminades a superar els dèficits en infraestructures i serveis, en un marc de col·laboració amb entitats locals i associacions, juntament amb l'impuls de l'economia mitjançant la participació d'empreses i cooperatives que serveixin com a palanques per promoure la recuperació econòmica i la transformació sostenible d'aquests territoris, on superar el repte demogràfic és prioritari.

Tot i que entenem que l'activitat agrària (agrícola i ramadera) no és l'única que es desenvolupa a l'entorn rural, no podem pretendre la fixació en el territori rural de la població si no som capaços de garantir una economia agrària competitiva, on la modernització i la innovació en l'agricultura i la ramaderia permetin tant la sostenibilitat econòmica, com la social i ambiental.

Alhora, la tecnologia ha de permetre millorar la connectivitat de l'entorn rural, possibilitant la diversificació de la seva economia. La possibilitat que projectes professionals individuals s'instal·lin

al territori, i també l'establiment d'empreses, pot comportar la fixació de població al món rural i fins i tot l'atracció de veïns i veïnes nous que busquin en l'entorn rural un àmbit on desenvolupar el seu projecte vital. Per això és tan important vincular innovació i món rural. Perquè en la innovació podem trobar solucions a problemes que avui són motiu per abandonar l'entorn rural.

En qualsevol cas, la fixació de població no només dependrà de les oportunitats laborals, més o menys facilitades per les condicions tecnològiques, dependrà també de la connectivitat física i, per tant, del manteniment de la xarxa de carreteres i camins en condicions òptimes. Dependrà, així mateix, de la disponibilitat d'habitatge, dels serveis amb què comptin els pobles i les petites ciutats. Serveis a famílies amb nens i nenes en edat escolar, serveis per a l'atenció de les persones grans, per tal que no hagin de marxar de casa seva mentre tinguin les condicions físiques adequades.

Aquesta realitat requereix que els governs es comprometin amb polítiques públiques reals, que corregeixin aquesta situació a través de la garantia de l'accés i la qualitat dels serveis que els ciutadans i ciutadanes necessiten per viure amb dignitat allà on vulguin. En mans només del mercat, no hi haurà cohesió territorial. Per això treballarem en la definició de les àrees rurals funcionals, la identificació de les vulnerabilitats i la planificació de la cobertura dels serveis bàsics i les necessitats específiques de cada territori.

Polítiques públiques a mida, perquè no existeix una mesura que serveixi a tot arreu, fetes de baix a dalt, tenint en compte i implicant els territoris. Polítiques públiques ambicioses i de llarg abast, perquè estem davant d'una realitat que no entén de solucions simples o puntuals.

El món rural és el gran oblidat dels darrers governs de Catalunya. La llista de promeses incomplertes és llarga. Cal revertir aquesta situació i tornar a generar il·lusió i perspectives de futur pel món rural.

És per tot això que els i les socialistes ens comprometem a:

- Dotar els territoris d'autèntica funcionalitat, millorant les infraestructures, els serveis, la mobilitat i l'habitatge, com a elements principals per garantir la qualitat de vida de la gent del món rural.
- Posar en pràctica una estratègia d'impuls territorial que pivoti en el coneixement i la innovació. Connectant-hi les universitats i les empreses i dissenyant un pla específic per a la reactivació de les zones d'interior, del Pirineu i del Delta. Innovació i món rural han de ser dues cares de la mateixa moneda.
- Evidenciar la importància de la cohesió territorial mitjançant la creació d'un òrgan de govern centrat a resoldre els desequilibris i a donar suport al medi rural sobre la base de l'impuls d'un nou model de desenvolupament rural.
- Crear un pla de suport a les petites i mitjanes ciutats del país com a catalitzadores de serveis i d'oportunitats per tal de fer-les tractores de l'activitat del món rural.

Ara Toca Una Catalunya Cohesionada Territorialment

- Facilitar l'accés als diferents paquets d'ajudes enfront del repte demogràfic, la cohesió i la transformació territorial, la concreció de projectes innovadors i altres que puguin sorgir, donat el compromís de la Unió Europea amb aquesta qüestió, tal com queda reflectit en el Pla de Recuperació, Transformació i Resiliència del Govern d'Espanya.
- Crear una estratègia de suport a la retenció de talent, per tal d'evitar que només les grans ciutats puguin acollir-lo.
- Reforçar la idea del país de com a màxim 30 minuts, per tal d'assegurar que tots els ciutadans i ciutadanes tinguin accés als serveis, en una lògica de funcionalitat que garanteixi l'equitat.

ARA TOCA GENERAR PROSPERITAT

ELS REPTES DE LA INDÚSTRIA:

INNOVACIÓ, SOSTENIBILITAT, DIGITALITZACIÓ I CONNECTIVITAT

Avançar cap a una societat més justa i igualitària ens obliga, inevitablement, a avançar cap a una economia del coneixement. La reducció dels costos de producció basats en l'abaratiment de la mà d'obra per ser més competitiu, com s'ha fet al passat, és insostenible per a un país europeu com el nostre que vol garantir els estàndards socials.

El progrés, la prosperitat i el benestar estan a l'abast dels països que aposten clarament per la societat del coneixement i per avançar en aquesta línia cal prioritzar la formació, la recerca, el desenvolupament tecnològic i la innovació, transformant-ho en riquesa, creant ocupació de qualitat a llarg termini, i permetent el creixement sostenible de l'economia.

No ens podem permetre mantenir la baixa inversió en el nostre coneixement com va succeir en la crisi del 2008, quan els governs de dreta, tant a Espanya com a Catalunya, van reduir la inversió adreçada a les universitats i als centres de recerca, mentre alguns països del nostre entorn feien justament el contrari, millorar aquests recursos per afavorir polítiques més estructurals basades en el coneixement.

Per aquest motiu, necessitem situar el coneixement al centre de la nostra economia com el valor més important. És l'únic camí possible per competir globalment, créixer millorant la productivitat i generar llocs de treball de qualitat garantint la justícia i el benestar social.

El coneixement que es genera a les universitats i als centres de recerca ens ha d'ajudar també a donar resposta als reptes que tenim com a societat (el canvi climàtic, la seguretat, l'alimentació o la mobilitat) i cal fer-ho conjuntament amb el teixit econòmic, generant innovació.

Aquest és un dels reptes que té el nostre sistema de coneixement, excel·lent en generació de coneixement i deficitari en la seva valorització, és a dir, en innovació. Som un dels països del món amb una producció científica més elevada per habitant, però els diversos estudis i rànquings a escala europea ens situen en posicions baixes en innovació. Per tant, aquí és on caldrà incidir de manera més intensa. Ser un país més innovador amb l'objectiu de reindustrialitzar la nostra economia amb una base sòlida que perduri al llarg dels anys.

Necessitem un sistema d'innovació ambiciós i potent per tal de convertir en solucions part de la recerca que es genera a les universitats i als centres de recerca. Una política que cobreixi tota la cadena de valor, des de la recerca a la innovació, i orientada a la utilitat d'allò que s'investiga, per tal que esdevingui la part principal de la solució en l'aposta industrial.

Una política d'innovació que fomenti i impulsi l'R+D empresarial, que promocióni l'ecosistema d'emprenedoria i de la PIME innovadora en un marc d'innovació oberta industrial coliderat amb

les empreses tractors ubicades a Catalunya i en la que els centres tecnològics esdevinguin un veritable accelerador d'innovació en el nostre teixit econòmic.

La crisi sanitària i econòmica que hem patit arran de la covid-19 ha posat en evidència la necessitat de recuperar processos industrials per ser més autosuficients. Hem de recuperar el pes de la indústria i reforçar el nostre accés a productes bàsics. Per això en el camp de la indústria necessitem una indústria interdependent, connectada a les cadenes globals de producció però resilient i adaptable a les diferents conjuntures i necessitats. Una indústria basada en el coneixement i la tecnologia, amb inversió i pactes sectorials de transició adreçada a alguns sectors tractors, i amb una especialització regional enfocada a àrees d'oportunitat, no tancades a un sol sector.

Aquesta etapa està comportant la reformulació ràpida de les bases de la competitivitat productiva europea, donant protagonisme a la política industrial i a una política orientada a la transformació tecnològica i digital. Un model dirigit pels països motors de la Unió a fi de reordenar el sistema tecnoindustrial europeu, capitalitzar-ho sobre les seves bases i crear condicions per competir amb la Xina i els EUA. El debat del futur de la Unió en termes històrics es planteja per la necessitat de més Europa i una governança que situï en el centre la ciutadania (treballadores i treballadors, d'avui i demà) les seves oportunitats vitals i el seu benestar.

A casa nostra, el sector industrial necessita que la resposta seriosa a aquests canvis sigui flexible, àgil i ràpida, amb garantia d'infraestructures i serveis de mobilitat, subministrament i instal·lacions versàtils, modificables, ampliables i que s'adaptin a l'evolució de les tecnologies i a la realitat industrial del territori. Una resposta que, a més, ha de servir per consolidar el treball en la indústria i revertir els processos de deslocalització que hem patit en la darrera dècada, tenint en compte que el desenvolupament i la implantació de noves tecnologies generadores de nous productes, serveis, mercats i models de negoci incidiran en la generació, reconversió i destrucció d'ocupació. És doncs necessari apostar per la innovació tecnològica i la consolidació d'un sistema tecnoindustrial i per un sistema educatiu preparat per respondre vells i nous reptes.

No hi ha país si no es disposa d'una economia productiva sòlida. No hi ha país sense un sistema educatiu que respongui a les necessitats d'una societat avançada i inclusiva. No hi ha país sense indústria. No hi ha país sense una cooperació públicoprivada sòlida i equiparable a les societats més dinàmiques de la nostra casa comuna, la Unió Europea. No hi ha país sense un govern que ho lideri i ho gestioni amb eficàcia.

Avui, l'economia catalana, especialment en l'àmbit industrial es troba en un moment de profunda transformació per la confluència de diversos factors que requereixen un posicionament polític que s'hi ocupi, diferent del que fins ara ha proposat i exercit el Govern de la Generalitat, molt allunyat d'aquests temes.

Per afrontar la complexitat del moment actual, fruit de la necessitat d'afrontar els reptes digital, verd i demogràfic que emanen de les exigències de preparar la indústria i el seu perímetre d'activitats per fer front a una nova realitat, calen urgentment polítiques creïbles que parteixin d'un nou enfocament basat en el rigor, la innovació, la digitalització, la sostenibilitat, la concertació social i la qualitat de l'ocupació, entre altres factors.

Existeix un consens generalitzat al voltant de la relació i interacció que existeix entre el desenvolupament de les economies occidentals i el fet de tenir un sector industrial competitiu i innovador, sigui per la seva contribució al superàvit de la balança comercial, la seva aportació al progrés tecnològic, el consum que fa d'innovacions tecnològiques generades per altres sectors, la creació de llocs de treball amb nivells de qualificació més elevats que la mitjana i millor remunerats, la major productivitat de les empreses industrials o l'efecte tractor sobre els serveis de mercat de més valor afegit.

En aquest context, Catalunya necessita un nou impuls per reindustrialitzar el país i crear i consolidar llocs de treball de qualitat.

En definitiva, estem davant una dècada històrica en què confluïran una crisi ecològica de proporcions desconegudes, una velocitat d'innovació tecnològica rellevant i una competència geopolítica significativa. En aquest context, Catalunya pot sortir reforçada si disposem d'una economia basada en el coneixement, d'una política industrial, innovadora i tecnològica sòlida en un marc que necessita de manera imprescindible estabilitat, credibilitat i confiança. Un país avança si genera confiança en les inversions. Un país avança si focalitza totes les seves forces en un projecte compartit de desenvolupament econòmic. Un país avança si ofereix seguretat en el futur per als joves que s'han d'incorporar al món laboral amb salaris dignes. Per això, política tecnològica, política industrial i política educativa són part d'un projecte comú: construir la Catalunya 2030.

L'economia i el desenvolupament dels seus sectors necessiten urgentment una nova estratègia en matèria de política industrial i d'impuls de l'activitat econòmica, que proposem s'orienti a estratègies tractores de país, que alineïn necessitats socials i reptes del planeta amb les oportunitats econòmiques globals en les quals tenim avantatges competitius propis. Aquest sistema basat en missions, alineat amb la Unió Europea i l'Estat espanyol, requereix un paper clarament director per part del Govern català per fixar els reptes i objectius, però és impossible d'implementar sense la implicació de les empreses, sindicats, centres de coneixement i el conjunt de les administracions i territoris, i sense dotar-lo dels recursos necessaris.

“Més indústria, més treball i més Europa”. En un moment excepcional com el que vivim, de grans transformacions, estem davant d’una oportunitat d’or per mobilitzar les nostres potencialitats i capacitats humanes i territorials.

En aquest sentit, el Partit dels Socialistes de Catalunya es compromet a:

- Augmentar la inversió en coneixement (R+D) i facilitar una gestió més àgil i flexible.
- Orientar bona part d’aquesta recerca a aquells àmbits rellevants que ens permetin afrontar els reptes econòmics i socials actuals i futurs, tals com la mobilitat, l’alimentació saludable, la salut, el canvi climàtic o les energies renovables.
- Dissenyar un sistema d’innovació amb instruments i recursos que permeti coordinar els diferents agents que treballen entorn del coneixement i la tecnologia per tal de facilitar i accelerar la innovació: universitats, centres de recerca, centres tecnològics, inversors, indústria, administració.
- Enfortir i orientar la política industrial amb una estratègia que alineï necessitats socials i reptes globals amb les oportunitats econòmiques on tenim avantatges competitius propis.
- Desenvolupar polítiques industrials amb concertació social i col·laboració públicoprivada.
- Millorar la capacitat i l’adaptació dels professionals a la nova realitat de la indústria i l’economia, tant des de l’educació superior com des de la formació professional.

ARA TOCA GOVERNAR AMB ELS AJUNTAMENTS DIBUIXEM EL FUTUR DE CATALUNYA AMB EL MÓN LOCAL

El municipalisme, eina essencial del socialisme

El municipalisme és una eina essencial per a l'emancipació de les persones. Així ho hem percebut els i les socialistes en la llarga trajectòria de més de quaranta anys de governs democràtics. A més, és en els carrers, barris, pobles i ciutats, en aquests espais de convivència entre diferents, on més aviat es perceben les dificultats i les desigualtats entre els nostres veïns i veïnes que impedeixen aquesta emancipació. Però també és en aquests espais on és més eficient incidir per generar igualtat d'oportunitats, per facilitar el desenvolupament de totes les persones, independentment del seu origen, de la seva classe social, de la seva raça, del seu gènere, de la seva orientació sexual, de la seva religió o qualsevol altra característica personal.

Des de fa més de quaranta anys, els i les socialistes estem incidint de forma constant amb la nostra acció política en la transformació de carrers, barris, pobles i ciutats en la consecució d'aquest objectiu, sempre les persones i el bé comú al centre de la nostra acció política, amb regidors, regidores, alcaldes i alcaldesses socialistes en els ajuntaments de Catalunya, des de grans ciutats fins a petits pobles per tot el territori català.

La força transformadora del municipalisme dels socialistes va iniciar la seva acció als anys vuitanta, on les principals accions dels governs locals van anar dirigides a dignificar l'espai públic i superar els dèficits urbanístics, a desplegar polítiques de promoció econòmica local i a començar la construcció d'un estat local de benestar. Però aquesta força transformadora ha evolucionat exponencialment en els anys, evolucionant cap a una agenda cada vegada més diversificada i estratègica de polítiques públiques locals, que abasten aspectes com l'educació, l'esport, el lleure, la cura, la seguretat, la cultura, l'habitatge, la salut, transport públic, la igualtat, el medi ambient, i un llarg etcètera.

Més enllà de les competències que legalment tenen atribuïdes les administracions locals, i que avancen cada cop més cap a la restricció, la realitat s'acaba imposant i els ajuntaments, com a primera porta d'atenció de la ciutadania, fan front a la gran majoria de les seves problemàtiques, des d'una política de proximitat i de responsabilitat.

Aquesta visió municipalista ha estat sovint contrarestada de forma dràstica amb l'aprovació de mesures que han distorsionat i limitat de forma greu el desenvolupament de polítiques públiques locals, com és el cas de l'aprovació de la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'administració local (LRASL) l'any 2013 de la mà del Partit Popular. O l'aplicació de mesures de limitació de recursos financers, malgrat que els ajuntaments acaben gestionant competències delegades per altres administracions.

Tot i les dificultats i limitacions cada cop més agreujades que altres administracions imposen als governs locals, els ajuntaments socialistes han continuat liderant la resposta als grans

desafiaments succeïts en els darrers anys. Una bona mostra n'és l'actuació local davant de la pandèmia de la covid-19 (compra i distribució d'equips de protecció individual; desinfecció d'espais públics, instal·lacions i residències; compra d'equips electrònics per als nostres escolars; creació de xarxes de solidaritat; augment de les ajudes socials per a les persones més necessitades; etc.), o davant de les conseqüències de la guerra a Ucraïna.

Context actual i reptes de futur

En aquests moments, però, els governs locals es troben en una cruïlla decisiva per poder garantir el benestar i la igualtat d'oportunitats a la ciutadania des de l'acció política local.

Davant d'una situació de creixent acumulació de greuges financers dels ajuntaments, amb deutes constants d'altres administracions i transferències d'obligacions sense recursos addicionals, als quals cal afegir la darrera reforma de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys urbans i l'increment de les despeses en subministraments, els desafiaments actuals i futurs als quals s'enfronta la societat són d'una gravetat tal que es requereix una acció immediata i reparadora. Sense la implicació activa de governs locals forts i recursos adients, serà extremadament difícil abordar aquests reptes en la seva globalitat.

Un dels desafiaments més crítics i urgents als quals ens enfrontem és l'impacte del canvi climàtic. Aquest repte ens imposa actuar en la promoció de fonts d'energia renovable, la millora del transport públic, la prevenció i reducció de residus mitjançant la promoció de l'economia circular i la gestió responsable de l'aigua i els recursos naturals. Els ajuntaments han de liderar les iniciatives per donar resposta a totes aquestes qüestions, però alhora han de tenir en compte l'impacte social que les mesures que s'han d'aplicar provoquen en la ciutadania. Les solucions a aquest desafiament global no pot impactar generant més desigualtat en la població.

L'increment del cost de l'habitatge i la gentrificació són preocupacions creixents en moltes ciutats, així com la despoblació dels petits municipis. Els ens locals necessiten recursos i coordinació amb altres nivells d'administració per implementar polítiques públiques que assegurin el dret a un habitatge assequible i un desenvolupament urbà i de serveis equitatiu.

La implantació de les tecnologies intel·ligents està transformant la vida urbana. Els municipis han de desenvolupar estratègies per aprofitar aquests recursos amb l'objectiu de millorar els serveis públics i augmentar la participació ciutadana, alhora que aborden altres qüestions relatives a la privadesa i la seguretat cibernètica.

Els pobles i ciutats són cada vegada més diversos culturalment i socialment. Els ajuntaments han de garantir la convivència, la inclusió de les persones immigrades, i la cohesió social, evitant que es generin desigualtats. Per això necessitem continuar avançant en la transformació de les polítiques socials per esdevenir ciutats cuidadores.

La pandèmia de la covid-19 ha posat de manifest la importància de la salut pública. Els governs locals, tot i tenir molt poques competències en aquest àmbit, han estat cabdals per portar a terme una resposta efectiva a la crisi sanitària viscuda. Aquesta experiència demostra la necessitat de

promoure la salut i el benestar de la població, especialment mitjançant l'atenció comunitària. En aquest sentit, caldrà coordinar polítiques de salut i de caràcter social, per fer front a la soledat no volguda i les noves demandes que emanen de l'envelliment de les generacions actuals. Necessitem avançar en el camp social per garantir ciutats inclusives.

L'augment de la inseguretat és també un factor preocupant. Múltiples variables, i especialment l'augment de les desigualtats, la manca d'igualtat d'oportunitats i una societat altament competitiva, poden contribuir a aquest augment. Precisament aquesta multiplicitat de causes fa necessari que s'abordi també des de diferents àmbits, on es requerirà una col·laboració estreta amb les administracions superiors competents en aquesta matèria. Hem de construir conjuntament societats cohesionades, cíviques i igualitàries.

D'altra banda, el paper dels ajuntaments en la recuperació de la credibilitat democràtica és crucial. Els electes locals han de garantir la integritat en les seves accions, incloent-hi qüestions com l'ètica, la transparència, el retiment de comptes, la prevenció de la corrupció, la participació ciutadana i la gestió eficient dels recursos públics, així com la prestació de serveis de qualitat als ciutadans i ciutadanes, ja que aquestes són l'essència de l'administració local. En una paraula: integritat.

Reconeixement i recursos en una governança multinivell

Per enfrontar-nos a tots aquests reptes, i molts altres que hauran de ser abordats en l'àmbit municipal, és imperatiu comptar amb certes, i les més essencials i estretament vinculades es deriven de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya: el principi de suficiència, el principi de subsidiarietat i el principi de diferenciació.

Amb el principi de suficiència ens referim a la necessitat urgent d'abordar definitivament una millora substancial del finançament local i el reconeixement de les competències que els consistoris han de gestionar. Aquest és un desafiament que ha quedat pendent des de fa massa anys i ara s'ha convertit en una necessitat crítica.

L'Estatut de Catalunya va ser realment innovador quan es va aprovar, ja que va aclarir el mapa de competències i va establir una distribució d'aquestes per primera vegada. No obstant això, ara és essencial fer nous progressos, actualitzant aquestes competències i assegurant-les amb el finançament necessari per a la implementació efectiva de les polítiques locals. Cal realitzar una revisió exhaustiva del finançament: de les competències pròpies dels ajuntaments; de les competències impròpies que s'ofereixen perquè cap altra administració ho fa, i que suposen més del 40% dels pressupostos municipals; i de les competències que es transfereixen als ajuntaments i que, en realitat, són responsabilitat d'una altra administració.

El principi de subsidiarietat ens remarca la importància de la proximitat i el municipalisme. Hem de posar en pràctica aquest principi amb total confiança, ja que la realitat ens ha demostrat repetidament que les millors solucions per millorar la qualitat de vida dels veïns i veïnes es troben molt sovint en l'àmbit local.

És per això que, dins del marc de les responsabilitats compartides amb altres administracions, cal fomentar la confiança mútua i la cerca de mecanismes eficients i amb un mínim de burocràcia per agilitzar l'aplicació de les polítiques públiques locals. L'objectiu subjacent és simplificar els procediments administratius i facilitar la gestió dels recursos, sempre amb la finalitat comuna de millorar la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes.

El principi de diferenciació és el que està menys desenvolupat en l'Estatut de Catalunya, però és d'actual vigència i cal reivindicar-lo també fermament en aquests moments. Davant d'una reglamentació uniforme en l'àmbit local que les altres administracions promouen, els i les socialistes hem de reivindicar la singularitat de cada territori i adaptar les respostes a cada realitat municipal. El món local necessita eines més flexibles i dinàmiques per fer front a la seva diversitat.

En aquest sentit, és indispensable garantir l'equilibri territorial i la consideració de les especificitats dels petits municipis en la prestació de serveis a la ciutadania. Les administracions públiques tenen la responsabilitat de garantir la igualtat d'accés als serveis per a la ciutadania, independentment del municipi on resideixin.

En resum, el municipalisme continua essent una eina essencial de transformació social dels i les socialistes i necessitem aconseguir aquests tres principis (suficiència, subsidiarietat i diferenciació) si volem donar una resposta amb èxit a les noves demandes i al món actual que està en un canvi permanent i que requereix respostes ràpides.

I això cal fer-ho des d'un canvi de paradigma: que els ajuntaments disposin de la suficient autonomia i poder propi per prendre decisions que afecten directament els seus ciutadans i ciutadanes, alhora que això es combina amb la necessitat de cooperació i lleialtat institucional des dels diferents nivells de l'administració, amb el convenciment que solament així es faran millors polítiques públiques que incideixin en la millora de la qualitat de vida de les persones.

Per tot això, els i les socialistes de Catalunya ens comprometem a:

- Impulsar una revisió definitiva del finançament local per fer possible el mandat constitucional d'autonomia local i de suficiència financera, en compliment de l'article 142 de la Constitució Espanyola. Així mateix, impulsarem l'aprovació d'una Llei de governs locals i una Llei de finances locals que desenvolupin les previsions estatutàries, clarifiquin les competències i impulsin un nou sistema institucional local a Catalunya que es regeixi pels principis de suficiència de recursos, equitat, autonomia i responsabilitat fiscal.
- Avançar vers una nova governança local i una nova governança multinivell de caràcter federal basada en els principis de cooperació i lleialtat institucional. No es pot governar Catalunya d'esquena als ajuntaments.
- Impulsar l'actualització del Fons de Cooperació Local adaptant-lo a les necessitats actuals dels ens locals de Catalunya i impulsar la derogació la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'administració local.

- Impulsarem polítiques públiques que ajudin a afrontar reptes tan rellevants com l'increment del cost de l'habitatge i la gentrificació; la implantació de les tecnologies intel·ligents; la diversitat cultural i social; la salut i el benestar de la població o la lluita contra la inseguretat. Amb l'accent propi de cada poble o ciutat, però amb uns valors comuns.
- Impulsar eines com l'Agenda Urbana per a una bona planificació de tots els àmbits de la gestió municipal, amb l'objectiu d'afavorir la transformació sostenible dels nostres pobles i ciutats.
- Impulsar polítiques i iniciatives que garanteixin la integritat de l'acció dels nostres regidors i regidores, alcaldes i alcaldesses, en el desenvolupament de les seves funcions.